

No deixis mai de creure en la màgia

Un noi anomenat NADAL

MATT HAIG

Il·lustracions de CHRIS MOULD

Estrella Polar

Un noi anomenat
NADAL

MATT HAIG
Il·lustracions de **CHRIS MOULD**

Estrella Polar

Títol original: *A Boy Called Christmas*
© del text: Matt Haig, 2015
© de les il·lustracions: Chris Mould, 2015
© de la traducció: Anna Llisterra, 2016
© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
Info@estrellapolar.com

Primera edició: novembre del 2016
Fotocomposició: Tiffitext
ISBN: 978-84-9137-119-9
Dipòsit legal: B. 20.214-2016
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Un nen qualsevol

Estàs a punt de llegir la veritable història del Pare Noel.

Sí, del Pare Noel.

Potser et preguntaràs com és que sé la veritable història del Pare Noel,

i et contestaré que no està gaire bé qüestionar aquestes coses. I encara menys quan comences un llibre. Entre altres motius, perquè és de mala educació. L'únic que has de tenir clar és que sé la història del Pare Noel; per què m'hauria posat a escriure-la, si no la sabés?

Potser tu no li dius Pare Noel.

Potser l'anomenes d'una altra manera.

Pare Nadal, o Santa, o Sant Nicolau, o Santa Claus, o Sinterklaas, o Kris Kringle, o Pelznickel, o «aquell home gras tan curiós que parla amb els rens i porta regals». O potser tens un nom especial que t'has inventat tu mateix, perquè et va fer gràcia. Si fossis un elf, però, sempre sempre li diries Pare Noel. Van ser els follets que van començar a dir-li Santa Claus i ho van escampar arreu,

només per embolicar la troca, perquè són així d'entremaliats.

Però tant és com li diguis; saps qui és, i això és el que compta.

Et pots creure que hi va haver un temps que ningú no sabia res d'ell? ¿Un temps en què només era un nen qualsevol que es deia Nikolas, que vivia al mig del no-res, o al mig de Finlàndia, i que l'única relació que tenia amb la màgia era que hi creia? Un noi que no coneixia gairebé res del món, tret del gust de la sopa de bolets, el contacte fred del vent del nord i les històries que li explicaven, i que l'única joguina que tenia era un ninot fet amb un nap...

Però la vida d'aquell nen canviaria d'una manera que mai no s'hauria imaginat. Li passarien moltes coses.

Coses bones.

Coses dolentes.

Coses *impossibles*.

Però si ets d'aquella mena de persones que creuen que algunes coses són impossibles, val més que deixis aquest llibre ara mateix. Segur que no és per a tu, creu-me.

Perquè aquest llibre és ple de coses *impossibles*.

Encara llegeixes aquest llibre?
Bé. (Els elfs n'estarien orgullosos.)
Doncs comencem...

El fill d'un llenyataire

oncs bé, aquest nen, en Nikolas, era feliç.

Bé, en realitat no.

Si l'hi haguessin preguntat, ell hauria dit que era feliç, i la veritat és que intentava amb ganes ser feliç, però de vegades ser feliç és força complicat. Suposo que el que vull dir és que en Nikolas era un nen que creia en la felicitat, igual que creia en els elfs, els trolls i els follets, però de fet mai no havia vist cap elf, ni cap troll, ni cap follet, i tampoc no havia vist la felicitat de debò. Almenys, no des de feia molt de temps. És que no ho tenia precisament fàcil. Agafem el Nadal, per exemple.

Vet aquí la llista de tots els regals de Nadal que havia rebut en Nikolas. Durant tota la seva vida.

1. Un trineu de fusta.
2. Un ninot fet amb un nap.

I això és tot.

El cert és que la vida d'en Nikolas era molt dura. Però ell sempre hi buscava el costat bo.

No tenia germans amb qui jugar i el poble més proper, Kristiinankaupunki, era molt lluny de casa. Es trigava més a arribar-hi que a dir-ne el nom sencer correctament. I de tota manera, a Kristiinankaupunki no hi havia gaire cosa a fer, tret d'anar a l'església o mirar l'aparador de la botiga de joguines.

—Mira, papa! Un ren de fusta! —deia en Nikolas, amb veu escanyada per l'emoció i el nas encastat al vidre de l'aparador.

O bé:

—Mira! Aquest ninot és un elf!

O bé:

—Mira! Un peluix del rei!

I una vegada fins i tot va preguntar:

—Me'l pots comprar?

Va mirar la cara del pare. Una cara llarga i prima amb les celles gruixudes i espesses, i la pell més aspra que la d'unes sabates velles sota la pluja.

—Saps quant costa? —va dir en Joel, el seu pare.

—No —va dir en Nikolas.

I llavors el pare va aixecar la mà esquerra, amb

els dits estirats. A la mà esquerra només hi tenia quatre dits i mig a causa d'un accident amb una destal. Un accident terrible, amb molta sang. Però val més que no ens hi entretinguem, que això és un conte de Nadal.

—Quatre rubles i mig?

El pare va fer cara d'empipat.

—No. I ara. Cinc. Cinc rubles. I cinc rubles per un ninot d'un elf són massa diners. Amb això et podries comprar una cabana.

—Que no valien cent rubles, les cabanes?

—No vulguis passar-te de llest, Nikolas.

—Em pensava que deies que havia de mirar de ser llest.

—Ara mateix, no —va dir el pare—. I a més, per què necessites un elf d'aquests quan tens el ninot de nap que et va fer la mare? No podries jugar que el nap és un elf?

—Sí, papa, és clar —va dir en Nikolas, perquè no volia posar trist el pare.

—No pateixis, fill. Treballaré molt i molt, i un dia seré ric i podràs tenir totes les joguines que vulguis, i tindrem un cavall de debò, i el nostre propi carruatge, i quan anem al poble semblarem un rei i un príncep!

—No treballis massa, papa —va dir en Ni-

kolas—. També necessites jugar de tant en tant. I de debò que amb el ninot de nap jo ja estic content.

Però el pare havia de treballar molt. Tallava fusta tot el dia, cada dia. Treballava des de trenc d'alba fins que es feia fosc.

—El problema és que vivim a Finlàndia —li va explicar el pare el dia que comença aquesta història.

—Però tothom viu a Finlàndia, oi? —va preguntar en Nikolas.

Era un matí. Anaven cap al bosc passant pel costat del vell pou de pedra que mai no eren capaços de mirar. El terra estava cobert d'un polsim de neu. En Joel portava una destral a l'esquena. La fulla brillava intensament sota el sol fred del matí.

—No —va dir en Joel—. Hi ha gent que viu a Suècia. Hi deu haver unes set persones que viuen a Noruega. Potser vuit i tot. El món és molt gran.

—I quin problema hi ha a viure a Finlàndia, papa?

—Els arbres.

—Els arbres? Em pensava que els arbres t'agraven. És per això que els talles.

—Sí, però hi ha arbres pertot arreu. I per això ningú no vol pagar gaire per...

En Joel es va aturar i es va girar.

—Què passa, papa?

—M’ha semblat sentir alguna cosa.

No van veure res: només pins i bedolls, i arbustos, herbes i brugueres. Un ocellet amb el pit vermell reposava damunt d’una branca.

—Segur que no era res —va dir en Joel no gaire convençut.

En Joel va mirar atentament un pi gegant i va recolzar la mà a l’escorça rugosa.

—És aquest.

Es va preparar per tallar-lo i, com sempre, en Nikolas es va posar a buscar baies i bolets.

En Nikolas només tenia un bolet al cistell quan va entreveure un moment un animal una mica enllà. A en Nikolas li encantaven els animals, però generalment només veia ocells, ratolins i conills. De vegades albirava algun ant.

Però allò era més gros, i més fort.

Un ós. Un ós bru gegantí, tres vegades més gros que en Nikolas, dret sobre les potes del darrere, agafant baies amb les urpes enormes i posant-se-les a la boca. A en Nikolas el cor li batejava molt fort de l’emoció. Va decidir anar-lo a veure de més a la vora.

Va avançar sense fer soroll. Ja era molt a prop. «Jo, aquest ós, el conec!».

L’instant de terror en què va reconèixer l’ós

també va ser justament quan va trepitjar una branqueta, que va cruixir. L'ós es va girar i el va fitar.

En Nikolas va notar que alguna cosa li agafava el braç amb força. Es va tombar i va veure el seu pare que el mirava enfadat.

—Què fas? —li va dir entre dents—. Acabaràs mort.

El pare l'agafava tan fort que li feia mal. Però llavors el va deixar anar.

—Sigues el bosc —va murmurar en Joel. Era una cosa que sempre deia quan hi havia algun perill a prop. En Nikolas mai no entenia què volia dir. Es quedava molt quiet i prou. Però ja era massa tard.

En Nikolas es va recordar de quan tenia sis anys i anava amb la mare, la mare alegre amb les galtes rosades, que sempre cantava. Havien anat a buscar aigua al pou quan van veure aquell mateix ós. La mare li havia dit a en Nikolas que tornés corrent a la cabana, i en Nikolas s'havia posat a córrer. Però la mare no.

En Nikolas es va fixar que el pare agafava la destal amb més força, però va veure que li tremolaven les mans. En Joel va estirar en Nikolas cap enrere i es va posar davant seu, per si els atacava l'ós.

—Corre —va dir el pare.

—No. Em quedo amb tu.

No estava segur de si l'ós els perseguiria. Segurament no. Segurament era massa vell i estava massa cansat. Però sí que els va fer un rugit.

Llavors, just en aquell instant, es va sentir una mena de xiulet. En Nikolas va notar que alguna cosa li fregava l'orella, com una ploma que passava molt de pressa. Al cap d'un moment, una fletxa amb plomes grises es va clavar a l'arbre, al costat del cap de l'ós. L'ós es va posar de quatre potes i es va allunyar pel pendent.

En Nikolas i en Joel van mirar darrere seu, per veure qui havia disparat la fletxa, però allà només hi havia pins.

—Ho deu haver fet el caçador —va dir en Joel.

Feia una setmana, havien trobat un ant ferit que tenia clavada una fletxa amb les mateixes plomes grises. En Nikolas havia convençut el pare perquè ajudés el pobre animal. Havia mirat com el pare agafava neu i la premia al voltant de la ferida abans d'arrencar-li la fletxa.

Es van quedar mirant per entre els arbres. Van sentir cruixir un branquilló, però no van veure res.

—Molt bé, Noel, anem —va dir en Joel.

Feia molt que a en Nikolas ningú no li deia així.

Abans, quan les coses eren diferents, el seu pare sempre estava de bon humor i feia bromes. Sempre tenia sobrenoms per a tothom. A la mare d'en Nikolas li deia *Pastisset*, tot i que el seu nom de debò era Lilja. I, alhora, ella li deia Noel a en Nikolas, però el seu pare l'anomenava Nadal perquè havia nascut aquell dia. El pare fins i tot li havia gravat el sobrenom al trineu de fusta.

—Mira, Pastisset, el Noel, el nostre nen de Nadal.

Ara gairebé mai no li deia així.

—Però no tornis a espigar cap ós, d'acord? Aca-baràs mort. No t'allunyis gaire de mi. És evident que encara ets una criatura.

Al cap d'una estona, quan feia una hora que en Joel tallava llenya, es va asseure a la soca d'un arbre.

—Potser et podria ajudar —va suggerir en Nikolas.

El pare va aixecar la mà esquerra.

—Això és el que els passa als nens d'onze anys que fan servir destrals.

Per tant, en Nikolas es va quedar amb la vista clavada a terra, buscant bolets, mentre es preguntava si tenir onze anys podria arribar a ser divertit.

